

Solia 1888 și doctrinele populare

10 octombrie 2008

Gili Cârstea

La un an după Minneapolis, biserica era din nou în sesiune, la Conferința Generală din 1889. De data aceasta, „spiritul care predomina la Minneapolis” nu mai era prezent, iar delegații, spune un martor ocular, erau aduși la lumina slavei lui Dumnezeu descoperită în Hristos și neprihănirea Sa:

„Hristos este marele model; caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Toată excelența este în El. Renunțând la a mai privi la oameni, sau orice alt model, noi privim cu fața descoperită la Hristos în toată slava Sa. Mințile sunt umplute cu marile și puternicele idei ale excelenței Sale; orice alt obiectiv devine nesemnificativ, și orice parte a disciplinei morale este nefolositoare, dacă nu promovează asemănarea cu chipul Său” (The EGW 1888 Materials, 447).

Este uimitor cât de repede după 1888 a ajuns sora White la înțelegerea acestui adevăr vital, că tot ce nu promovează părtășia cu natura divină este nesemnificativ și nefolositor.

Dacă este obligatoriu să copiem Modelul - „caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru” - ne întrebăm imediat El de unde a avut acel caracter, iar răspunsul apare cât se poate de evident: „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.” Mai precis, natura umană era din nou pusă împreună cu natura divină, divinul era „împăcat” cu omenescul, iar despărțirea produsă de păcat era astfel eliminată.

Aceasta este lucrarea de ispășire, începută în Hristos, fratele nostru mai mare; ea se va încheia cu generația poporului lui Dumnezeu care va accepta invitația la nuntă. Astfel vor copia ei Modelul, devenind părtași de natură divină, având parte de visul de veacuri al sfinților Lui, o desăvârșită reproducere a caracterului lui Hristos în poporul Său. Așa este „adusă” neprihănirea veșnică în mijlocul nelegiurii globale (Dan 9:24).

Biserica de astăzi este sfâșiată între „obiectivele” sociale ale stângii liberale, și strategiile de „disciplină morală” ale dreptei radicale. Ambele sunt cu totul nefolositoare, deoarece nu promovează „asemănarea cu chipul Său.”

În timp ce dreapta radicală ne cheamă la un mai zelos program de fapte bune, stânga liberală ne cheamă înapoi la doctrinele populare ale protestantismului,

înapoi la reformatori, susținând că planul de mântuire este doar îndreptățire, și că orice altceva este altă evanghelie, adică anatema.

Ascultând cu atenție prezentările lui Jones la sesiunea din 1889, despre care spunea că reprezintă lumină și adevăr prezent pentru poporul lui Dumnezeu, sora White comenta:

„Doctrinile populare din vremea noastră nu Îl pot prezenta corect pe Hristos. Mântuitorul nostru Îl reprezenta pe Tatăl. El a alungat întunericul gros de deasupra tronului lui Dumnezeu, ceața diabolică pe care Satana o aruncase spre a-L ascunde pe Dumnezeu vederii și înțelegerii. Hristos descoperă tronul lui Dumnezeu, și prezintă lumii pe Tatăl ca lumină și dragoste. Îmbrăcând divinitatea cu omenescul, El aduce acea dragoste în lumina clară a dovezilor, ca omenirea să o poată înțelege; aceasta va declanșa în inimă rugăciunea lui Moise: ‚Te rog, arată-mi slava Ta’... De ce nu ne prindem de natura divină? Acesta este privilegiul nostru. Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede. Sunt atât de bucuroasă în dimineața aceasta că am un Mântuitor viu. Slavă lui Dumnezeu, Cel de la care izvorăsc toate binecuvântările! Cum Îl putem dezonora pe Dumnezeu mai mult decât neavând încredere în El?” (The EGW 1888 Materials, 447).

Dacă „doctrinile populare” nu Îl pot prezenta corect pe Hristos, de ce acest efort uriaș din partea unor pastori adventiști de a convinge biserica să se întoarcă la Luther și la teologia reformaționistă care, evident pentru toată lumea, nu a reușit să scoată creștinismul din mocirla păcatului?

A.T. Jones nu predica „doctrinile populare” ale vremii lui, și de aceea sora White declara că solia trimisă prin cei doi aduce pe Hristos „mai proeminent” în ochii lumii, și că acea foarte prețioasă solie se va transforma în marea strigare a îngerului al treilea. Ea spunea că ultima solie de har va fi o descoperire a caracterului lui Dumnezeu așa cum creștinismul vremii nici nu o visa. Adusă la maturitate de un popor care va înțelege scopul etern al lui Dumnezeu, solia urma să lumineze pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu.

Când acest popor va înțelege că „Hristos este marele model,” și va lua în serios provocarea de a veni la nuntă, va părăsi în grabă Babilonul cel mare, și toate aceste încercări zeloase de a-l vindeca, de a-l face un loc mai bun de locuit pentru generațiile viitoare, li se vor descoperi în lumina lor adevărată, adică deșertăciune și goană după vânt.
